

Συνάντησις τρίτη:

Ο ΗΛΙΟΣ ΑΓΓΙΞΕ ΤΗ ΓΗ...!

(2014)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Σέ λίγες ημέρες θά έορτάσουμε ένα μεγάλο γεγονός. >>> Τήν **Γέννησι** του **Σωτήρος**.

* Είναί τό γεγονός, πού πλημμυρίζει τήν καρδιά μας άπό χαρά κι άγαλλίασι.* Είναί ό ζεστός ήλιος, πού θερμαίνει τίς καρδιές μας μέσα στην παγωνιά του χειμώνα.

«Η παρθένος σήμερα τον υπερούσιον τικτει...».

Ποιός είναι εκείνος, πού δέν νοιώθει τήν καρδιά του νά γεμίζει άπό αισθήματα χαράς και εύγνωμοσύνης; Ποιός είναι εκείνος, πού δέν εύχαριστεί τόν Θεό, γιατί τόν άξιωσε για μία άκόμη φορά νά έορτάση τά Χριστούγεννα, νά νοιώση τήν πνοή του Θείου βρέφους και νά άκούση τόν άγγελικό ύμνο..... **«Δόξα έν ύψίστοις Θεώ και επί γής ειρήνη, έν ανθρώποις εύδοκία»;**

Άς άφιερώσουμε τήν ώρα μας σήμερα στη μεγάλη αύτή έορτή τής Χριστιανοσύνης. Άς πάμε 2014 χρόνια πίσω, για νά δούμε, μέ τά μάτια τής ψυχής μας, πού έγεννήθη ό Χριστός και νά πούμε δυό λόγια για τό κάθε πρόσωπο πού βρέθηκε κοντά Του.

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ-ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

«Δεύτε ίδωμεν, πιστοί, πού έγεννήθη ό Χριστός»

Ήταν πιά νύχτα, όταν ό Ίωσήφ και ή Μαρία, έπειτα άπό κοπιαστική πορεία, έφθασαν στη Βηθλεέμ, τόν τόπο καταγωγής τους, για νά άπογραφούν κατά διαταγή του Καίσαρος. Είχαν φθάσει κι άλλοι πολλοί, λόγω τής άπογραφής. Τά πανδοχεία ήταν γεμάτα, οι πόρτες κλειστές. Ο Ίωσήφ άναζητεί καταφύγιο, μά δέν ύπάρχει τόπος για τούς πτωχούς αύτούς όδοιπόρους. Μετά άπό άρκετή ώρα φθάνουν σέ ένα χάνι. Στο βάθος είναι μία σπηλιά, ό σταύλος τών ζώων. Εκεί, ανάμεσα στα βόδια και στα πρόβατα θά περάσουν τήν νύκτα τους. Όμως ή νύκτα εκείνη ήταν προωρισμένη νά γίνη μία νύκτα ξεχωριστή, ένδοξη, άγια, μία νύκτα, πού ή άνθρωπότητα ποτέ πριν δέν είχε ζήσει ούτε θά ζήσει.

Τήν νύκτα εκείνη ό **Ήλιος** άγγιξε τή γή!!! Έγεννήθη ό **Χριστός**!!! Έγεννήθη ό **Σωτήρ** του κόσμου!!!

Τόν σταύλο, τά άχυρα, τά ζωά άντίκρουσε ό Θεός, όταν για πρώτη φορά, σαν άνθρωπος, άνοιξε τά μάτια Του στη γή. Ναι! Στη **φάτνη** μέσα **άνεπαύθη ή Αγάπη**, όταν κατέβηκε άπό τόν ούρανο. Και τά χνώτα τών ζώων τήν ζέσταναν, γιατί ή καρδιά τών ανθρώπων είχε παγώσει άπό τήν άμαρτία.

Μπορεί ή γή νά μήν ένοιωσε τό μέγα θαύμα και οι άνθρωποι νά μήν κατενόησαν τό μοναδικό δώρο, πού ό Θεός τούς έστειλε εκείνη τήν νύκτα. Ο ούρανος όμως έσκίρτησε, έλαμψε κι άνοιξε, για νά κατεβούν οι χιλιάδες, οι μυριάδες τών Άγγέλων, πού έκθαμβοι στάθηκαν για νά δοούν τόν Θεό σαν άνθρωπο και μάλιστα σαν βρέφος μικρό κι άδύνατο, πτωχό κι άνυπεράσπιστο, μέσα στη φάτνη τών άλόγων. Και έμπρός στο θαύμα αύτό τής θείας άγάπης, τά υπέροχα αύτά όντα, οι Άγγελοι, πλημμυρίζουν άπό χαρά. Και ή χαρά τους γίνεται ύμνος, ύμνος άγγελικός, χαρμόσυνος, πού άντηχεί μελωδικός...ύπέροχος.

«Δόξα έν ύψίστοις Θεώ και επί γής ειρήνη, έν ανθρώποις εύδοκία»

Ποιοί άκουσαν τόν άγγελικό αύτό ύμνο; Ποιοί δέχθηκαν πρώτοι τήν χαρμόσυνη είδησι;

Άνθρωποι φτωχοί και άσημοί! Άπλοι, περιφρονημένοι ποιμένες!

Έκεί κοντά στη σπηλιά, εκείνη τή ξεχωριστή νύκτα, ξευχτοούν δίπλα στα πρόβατά τους μερικοί ποιμένες. Δέν γνωρίζουν νά διαβάζουν τά άστρα, ούτε τά σοφά βιβλία, μά ή ματιά τους στρέφεται συχνά στον ούρανο και ή άπλή και άδολη καρδιά τους κάτι άπό εκεί περιμένει. Και νά, ένα υπέροχο όραμα παρουσιάζεται μπροστά τους εκείνη τήν νύκτα. Φώς λαμπρό, θείο και υπερφυσικό τούς περικυκλώνει και μία ύπαρξις ούράνια, θεική, ένας Άγγελος τούς λέγει : *«Μή φοβείσθε, χαρήτε. Σας φέρνω χαρμόσυνη είδησι. Είδησι πού θά σας προκαλέση μεγάλη χαρά».*

«Ἐτέθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ».

Σήμερα ἐγεννήθη ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου! Πηγαίνετε σέ ἐκεῖνο τό σπήλαιο. Ἐκεῖ, θά βρῆτε ἕνα βρέφος σπαργανωμένο μέσα στή φάτνη. Αὐτός εἶναι ὁ **Σωτήρ** τοῦ κόσμου! Τρέξτε κοντά Του!

Ποιός θά μπορούσε νά τό πιστεῦση; Οἱ ποιμένες ὁμως τό πιστεύουν. Ἡ ἀπλοϊκή καρδιά τους δέχεται τό μήνυμα! Ἀφήνουν καί τή φωτιά, πού τοὺς ζέσταινε καί τὰ πρόβατα, πού φύλαγαν. Τρέχουν νά δοῦν τόν Σωτήρα! *Πάμε νά δοῦμε*, λένε μεταξύ τους. «*Καί ἦλθον σπεύσαντες*», συμπληρώνει ὁ Εὐαγγελιστής, Νάτο τό σπήλαιο! Καί μέσα ἡ Ἁγία οἰκογένεια. Βλέπουν τήν Ἁγίαν Παρθένον, τόν Ἰωσήφ! Καί δίπλα τους τό Θεῖο Βρέφος! Γονατίζουν, προσκυνοῦν καί δοξάζουν τόν Θεόν.

Ἀπλοϊκοί καί ἀμόρφωτοι καί ταπεινοί ἦταν οἱ ποιμένες. Καί ὁμως ...πόσο ὁ Θεός τοὺς ἐτίμησε! Αὐτοί πρῶτοι δέχονται τό μήνυμα, αὐτοί γίνονται οἱ πρῶτοι εὐαγγελιστές, αὐτοί οἱ πρῶτοι ἀπόστολοι! Ὁ Θεός δέν ἐξετάζει πλούτη, μεγαλεῖα, μόρφωσι, ἀξιώματα καί θέσεις. Αὐτά εἶναι δῶρα δικά Του, πού ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι πολλές φορές τά χρησιμοποιοῦμε ὄχι γιά νά σώσουμε τήν ψυχή μας, ἀλλά γιά νά τήν θάψουμε. Ὁ Θεός ἐξετάζει μόνο *τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, τήν καλή διάθεσι, τήν προθυμία, τόν ζῆλο του*. Καί τά ἀνταμείβει, ὅπως Ἐκεῖνος μόνον γνωρίζει.

Καί σέ ποιούς ἄλλους ὁ Θεός ἔστειλε τήν μεγάλη εἶδησι;

Στούς τρεῖς ἀνθρώπους τῆς Ἀνατολῆς! Ἄνθρωποι σοφοί, πλούσιοι, ἄρχοντες, ἀλλά **πιστοί**. Κοιτάζουν τόν οὐρανό, ὄχι μόνο γιά νά τόν θαυμάσουν. Τόν ἐρευνοῦν, τόν μελετοῦν, μαθαίνουν τά μυστικά του. Καί ἡ ἔρευνα αὐτή τοὺς ὀδηγεῖ στήν πίστι, ὅτι σύντομα θά γεννηθῆ ὁ Μεγάλος Βασιλέας, ὁ Λυτρωτής, πού γράφουν τά βιβλία καί πού αἰῶνες τώρα ὁ κόσμος περιμένει.

Καί μιά μέρα ἐκεῖ στό βάθος τοῦ στερεώματος βλέπουν ἕνα λαμπρό, καινούργιο ἀστέρι. Εἶναι γι' αὐτούς μιά εἰδοποίησις. Αἰσθάνονται ὅτι εἶναι προσωπική πρόσκλησις. Ἀφήνουν τίς ἐργασίες τους καί τίς οἰκογενεῖές τους καί τό ἀκολουθοῦν. Ἐφοδία τους; Ἡ πίστις καί ἡ ἐλπίδα. Δέν ὑπολογίζουν ἔξοδα, ἀσθένειες, ληστές, τλαιπωρίες... Εἶναι, πράγματι, μιά πορεία πρὸς τό ἄγνωστο... καί οἱ συνθήκες δύσκολες... λόγω τῆς ἐποχῆς, ὁμως αὐτοί προχωροῦν ἀκούραστοι κάτω ἀπό τήν λάμψι τοῦ φωτεινοῦ ἀστέρος. Τέλος μετά ἀπό ἄρκετό χρόνο φθάνουν στήν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ χάνουν τήν παρουσία του, ἀλλά δέν ἀποθαρρύνονται. Σταματοῦν καί ἐρωτοῦν ὅποιον συναντοῦν.

«**Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.....**»;

Ποῦ εἶναι, ποῦ κατοικεῖ ὁ Νεογέννητος Βασιλέας σας; «*Ἦλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ*». Θέλουμε νά τόν δοῦμε, νά τόν προσκυνήσουμε! Ποῦ εἶναι; Ἀπαντήσατέ μας, βοηθήστε μας νά τόν βροῦμε.

Ἄλλοιμονο ὁμως.* Οἱ Ἱεροσολυμίτες οὔτε ἤξεραν, οὔτε ἤθελαν νά μάθουν καί μᾶλλον οὔτε κἀν προσδοκοῦσαν τόν **Λυτρωτή**. * Οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι, ψυχροὶ διανοούμενοι. Ἀκούσανε ἀδιάφοροι τό μήνυμα καί ὅταν ἐρωτήθηκαν «*ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται*» καμμιά συγκίνησις, καμμιά λαχτάρα νά τρέξουν καί αὐτοί, νά τόν προσκυνήσουν. Ἀπαντοῦν ξερά, ὑπηρεσιακά: «*ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας*»! Ἀπό κεῖ καί πέρα καμμιά ἀναζήτησις, κανένα ἐνδιαφέρον.* Ἀλλά καί ὁ τότε βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων, ὁ Ἡρώδης, ἀντὶ νά σκιρτήσῃ ἀπὸ χαρά, ἀντὶ νά συγκινηθῆ, «*ἐταράχθη*»! Ἀναστατώθηκε, πλημμύρισε ἀπὸ πάθος καί φονικὴ ὀργή. Ἄνθρωπος γεμάτος μοχθηρία, ἐγωῖσμό, ἕνας ψυχρὸς ἐγκληματίας, εἶχε τήν δίψα τοῦ ἐγκλήματος! Ἕνας φόβος πλανᾶται μέσα του. *Μὴ τοῦ πάρουν τόν θρόνο του!* Γράφει ὁ Ἰώσηπος, Ἰουδαῖος ἱστορικός, πὼς εἶχε φονεύσει, ἀπὸ φόβο μὴ τοῦ πάρουν τήν βασιλεία, τὰ παιδιά του.... καί ὄχι μόνον!

Τί δόλος, τί ὑποκρυπτόμενο ἐγκλημα! Ἦθελε τὴ *ζωή* κι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ! Γι' αὐτό δέν χάνει καιρό. Καλεῖ τοὺς Μάγους, τοὺς λέγει πὼς τό παιδί γεννήθηκε στή Βηθλεέμ καί τοὺς προτείνει ἀφοῦ τό βροῦν νά γυρίσουν πίσω νά τοῦ ποῦν ἀκριβῶς ποῦ εἶναι γιά νά πάη κι αὐτός νά *προσκυνήσῃ*! Ἀλλά, ἄλλα εἶχε στό νοῦ του!

Ἀντίθετα οἱ Μάγοι, ἂν καὶ Ἐθνικοὶ Τὸν ποθοῦν, Τὸν ἀναζητοῦν. Ἔστω μονάχα νά τόν ἀντικρύσουν. Τό θεωροῦν τιμὴ τους καί μόνο νά Τὸν προσκυνήσουν, νά τοῦ προσφέρουν τὰ δῶρα τους, σύμβολα τῶν ἀκριβῶν καί πολυτίμων αἰσθημάτων τους! Σὰν ἄδοξα παιδιά, μέ ἀθῶα ὀρθάνοικτα μάτια κοιτοῦν τόν Ἡρώδη, παίρνουν τήν πληροφορία καί φεύγουν. Μὲ τήν ψυχή νά ξεχειλίζη ἀπὸ λαχτάρα καί ἱερούς πόθους ξεκινοῦν. Εἶναι ἔτοιμοι νά διατρέξουν ἄλλους τόσους δρόμους!

Και ή λαχτάρα τους αυτή *ἀ μ ε ί φ θ η κ ε* ! Νάτο πάλι τὸ *παράξενο*, λαμπερό Ἴατρο! Πηγαίνει μπροστά ἀπὸ αὐτούς! Τούς ὀδηγεῖ! Καί σταματᾷ ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ Ἰησοῦ. Τὸ φῶς του τούς φέρνει στὸ **Φῶς!** Μπαίνουν μὲ εὐλαβικὴ λαχτάρα καί συγκίνησι «*εἰς τὴν οἰκίαν*»!

Δέν βρῆκαν τὸν βασιλέα τους σὲ παλάτι! Δέν βρῆκαν φρουρούς μὲ χρυσοκέντητες φορεσιές, οὔτε αὐλικούς καί ἐπίσημους γύρω Του! Μιά γλυκεῖα μητέρα τὸ κρατοῦσε, βρέφος στὴν ἀγκαλιά της κι ἕνας ταπεινὸς Ἰουδαῖος στεκόταν δίπλα Του. Ὅμως αὐτὸ δέν τούς ἐμποδίζει νὰ γονατίσουν ταπεινά μπροστά Του, νὰ Τὸ προσκυνήσουν ... καί μετὰ νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ βασιλικά τους δῶρα.

Οἱ Μάγοι ὄρθιοι... ἐκεῖ μπροστά στὸν Ἰησοῦ στέκονται ἀμίλητοι... διδάσκονται ἀπὸ τὴν θεά Του καί μόνον. Ὁ μικρὸς Χριστοῦλης χωρὶς νὰ πῆ λέξι, τούς παρακινεῖ νὰ ἐπιστρέψουν στὸν ἀληθινὸ Θεό!

Χαρούμενοι χαιρετοῦν καί ἀναχωροῦν γιὰ τὴν πατρίδα τους, ὄχι ὅμως διὰ μέσου τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλη ὁδὸ διότι τέτοια ἐντολὴ ἔλαβαν ἀπὸ τὸν Θεὸ «*δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν πρὸς τὴν χώραν αὐτῶν*». Καί ὅπως διαβάζουμε στοὺς «*χαιρετισμούς*» τῆς Θεοτόκου,

«Κήρυκες θεοφόροι γεγονότες οἱ Μάγοι, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἔκτελέσαντές σου τὸν χρησμὸν καὶ κηρύξαντές σε τὸν Χριστὸν ἅπασιν». (στάσις β')

οἱ Μάγοι ἀσπάζονται τὴν νέα πίστι, καί γίνονται οἱ *πρῶτοι ἀπόστολοι* στὴν Ἀνατολή!

Ἡ φυγὴ εἰς Αἴγυπτον καὶ ἡ σφαγὴ τῶν νηπίων.

Ὅταν ἀνεχώρησαν οἱ Μάγοι, ἐμφανίσθηκε πάλι στὸν Ἰωσήφ «*κατ' ὄναρ*», ἄγγελος Κυρίου καί τὸν διέταξε νὰ πάρῃ τὸ παιδί καί τὴν μητέρα του καί νὰ φύγῃ στὴν Αἴγυπτο καί νὰ μείνῃ ἐκεῖ μέχρι νεωτέρας ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ. Διότι ὁ Ἡρώδης θὰ ἀναζητήσῃ τὸ παιδί, γιὰ νὰ τὸ θανατώσῃ.

Ὁ Ἰωσήφ, δέν εἶχε προλάβει νὰ χαρῆ ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶπαν οἱ ποιμένες τῆς Βηθλεέμ γιὰ «*τό πλῆθος στρατιᾶς οὐρανίου*», πού ὑμνοῦσαν καί δοξολογοῦσαν τὸν Θεὸν τὴν ὥρα τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτήρος τοῦ κόσμου (Λουκ.β' 13), δέν εἶχε διαλυθῆ ἡ συγκίνησις τῆς καρδιάς του ἐμπρὸς στίς τιμητικὰς ἐκδηλώσεις τῶν Μάγων τῆς Ἀνατολῆς, πού ἔπесαν καί προσκύνησαν τὸ θεῖον Βρέφος κι ἀμέσως ἄρχισε ἡ ταλαιπωρία του. Ὁ μνήστρω Ἰωσήφ καλεῖται ἀπὸ τὸν ἄγγελο τοῦ Θεοῦ νὰ σηκώσῃ ἐπάνω του ὅλη αὐτὴ τὴν ἀπρόσμενη καί σκληρὴ δοκιμασία καί νὰ γίνῃ ὁ προστάτης τοῦ θείου βρέφους.

Πόσο ἄραγε θὰ δοκιμάστηκε ἡ πίστις τοῦ δικαίου καί σώφρονος Ἰωσήφ; Πρὶν λίγους μῆνες ἄγγελος τοῦ Θεοῦ τοῦ εἶχε πεί ὅτι τὸ παιδί πού θὰ γεννηθῆ ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαριάμ θὰ *σώσῃ* τὸν λαὸ Του. Τώρα πάλι ἀπὸ ἄγγελο ἀκούει ὅτι Αὐτὸς πού θὰ *σώσῃ* τὸν κόσμο πρέπει νὰ *σωθῆ*. Ὁ Ἰωσήφ ὅμως ἀκούει ἀπὸ τὸν ἄγγελο τοῦ Θεοῦ ὅλα αὐτὰ καί οὔτε σκανδαλίζεται οὔτε διαμαρτύρεται, ἀλλὰ παίρνει τὴν Θεοτόκο καί τὸ παιδί κι ἀναχωροῦν ἀμέσως γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

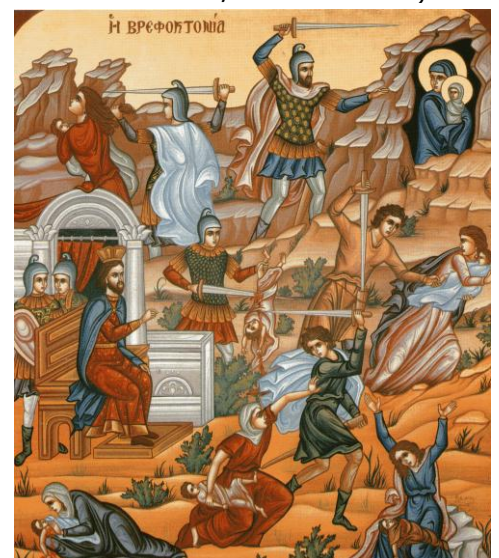
Δέν τὸ χωράει νοῦς ἀνθρώπου! Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού ἦλθε στὴ γῆ ἀντιμέτωπισε τὴν περιφρόνησι καί τὴν ἐξορία. Τὸ πρῶτο του σπῖτι μιά σπηλιά καί τὸ πρῶτο κρεββάτι του μιά φάτνη. Καί λίγους μῆνες ἀργότερα φυγὰς, ἐξόριστος στὴν Αἴγυπτο διότι κινδυνεύει ἀπὸ τὴν δολοφονικὴ μάχαιρα τοῦ Ἡρώδη. Ναί, δέν ἐτοιμαζε δῶρα γιὰ τὸ Νεογέννητο, μαχαίρια ἀκόνιζε ὁ Ἡρώδης!

«Τότε Ἡρώδης...ἀνείλε πάντας τοὺς παῖδας...ἀπὸ διετούς καὶ κατωτέρω...» | (Ματθ. β' 16)

Ὅταν ὁ Ἡρώδης κατάλαβε πὼς οἱ Μάγοι τὸν ἐξηπάτησαν καί ἔφυγαν ἀπὸ ἄλλο δρόμο γιὰ τὴν πατρίδα τους θύμωσε πολὺ. Ἔστειλε λοιπὸν στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι σκότωσαν ὅλα τὰ παιδιά, πού ἦταν στὴ Βηθλεέμ καί σὲ ὅλα τὰ περὶχωρα καί τὰ σύνορά της, ἡλικίας δύο ἐτῶν καί κάτω, διότι κατὰ τίς πληροφορίες πού εἶχε ἀπὸ τοὺς Μάγους, ὁ γεννηθεὶς βασιλεὺς, μόλις θὰ εἶχε ὑπερβεῖ τὸ πρῶτο ἔτος τῆς ἡλικίας του. Κατέσφαξε περίπου «14000» ἀθῶα νήπια, πιστεύοντας ὅτι ἀνάμεσά τους θὰ ἦταν καὶ ὁ νεοτεχθεὶς βασιλέας, χωρὶς καμμία ἀναστολή. Πόσο σκληρὸ χαρακτῆρα εἶχε! Ἡ φιλαυτία του, ἡ φιλοδοξία του καί ἡ καχυποψία του τὸν ἔκαναν νὰ μὴν ὑπολογίζῃ τίποτα. Ἀλλὰ αὐτὸς δέν λυπήθηκε τὰ παιδιά του καί θὰ λυπόταν τὰ νήπια τῆς χώρας του;

Τί νομίζετε νίκησε ἢ ἔχασε ὁ Ἡρώδης;

Ἴσως τότε νὰ εἶπαν μερικοὶ πὼς ὁ Ἡρώδης ἐνίκησε, ἐπέτυχε τὸν σκοπὸ του. Ὅμως ὄχι! Ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς, ὁ βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς ἦταν ὁ *νικητῆς*. Ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης εἶχε χάσει τὴν μάχη, εἶχε χάσει καί τὴν ψυχὴ του. Καί ἐπλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ τὴν

σκληρότητά του. Είχε ένα από τους πιο φρικτούς θανάτους, που θα μπορούσε να έχει άνθρωπος. Άφησε την τελευταία του πνοή ο διώκτης του Ίησου Χριστού, έχοντας άφορητη δύσπνοια, τρόμο, σπασμό των μελών του, πυρετό, και όχι μόνον.

Πώς βλέπετε την μανία του Ηρώδη να θανατώσει τον τεχθέντα βασιλέα;

Α ν ό η τ η ! Τό πιο συνετό που έπρεπε να κάνει ήταν να φοβηθῆ και να συμμαζευθῆ. Καί τό κυριώτερο να καταλάβη ὅτι δέν πρέπει να τά βάλῃ μέ τόν Θεό. Άκουσε ἀπό τούς Μάγους ὅτι ♣ ἀστέρι προεμήνυσε τήν γέννησι τοῦ παιδιοῦ καί οἱ ἀρχιερεῖς καί γραμματεῖς τοῦ εἶπαν ὅτι ♣ οἱ προφῆτες προαναγγέλλουν τήν γέννησι τοῦ Μεσσίου στή Βηθλεέμ. Ἐπρεπε λοιπόν ὁ Ἡρώδης τουλάχιστον να προβληματισθῆ καί να καταλάβῃ ὅτι κάτι ὑπερφυσικό συμβαίνει. Ὁ Θεός τοῦ ἔδωσε τήν εὐκαιρία να συνετισθῆ, ἀλλά ἡ ψυχὴ του ἀπό τά μεγάλα καί σκληρά πάθη ἦταν ἀνιάτος. Ἄντι να θεραπευθῆ σκληραίνει περισσότερο, μεγαλώνει ἡ μανία του καί ἡ ἀφροσύνη του.

Ἐνα ἄλλο ἐρώτημα εἶναι τό γιατί ὁ Θεός ἐπέτρεψε τήν ἀδίκη σφαγὴ αὐτῶν τῶν νηπίων.

Τήν ἀπάντησι στήν εὐλογο αὐτὴ ἀπορία μᾶς τήν δίνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Λέγει: Κάθε ἀδίκια που ὑποφέρουμε συμβαίνει εἴτε γιά να σβηστοῦν κάποιες ἀμαρτίες μας εἴτε γιά να λάβουμε μισθό ἀπό τόν οὐρανό. Κι ἐπειδὴ αὐτά ὡς βρέφη δέν εἶχαν ἀμαρτίες, εἶναι φανερό ὅτι ἡ ἀδίκη σφαγὴ τους ἔγινε ἀφορμὴ να λάβουν μαρτυρικό στεφάνι. Ἀφοῦ σφαγιάσθηκαν γιά τόν Χριστό, ὁδηγήθηκαν ἀμέσως στήν Βασιλεία Του. Εἶναι οἱ πρῶτοι τοῦ Χριστοῦ *Μάρτυρες!* Καί ἡ Ἐκκλησία μας τούς ἐορτάζει καί ψάλλει: **«Σκιρτάτω τά νήπια ὑπὲρ Χριστοῦ σφαπτόμενα».** (Δοξαστικό Ἑσπερινοῦ)

Υπάρχει κάτι που σᾶς ἐντυπωσίασε σχετικά μέ τήν συμπεριφορά τῶν Ἱεροσολυμιτῶν;

Σωστά! ♣ 1^ο Σοῦ κάνει ἐντύπωσι τό πῶς τά Ἱεροσόλυμα στό σύνολό τους, Ἄρχοντες-Διανοούμενοι-Θρησκευτικοί Ταγοί-Λαός, ἔμειναν παγεροί καί ἀδιάφοροι στό μεγάλο νέο. Ἐνα νέο που τό περίμεναν μέ τόση δίψα ἐπὶ αἰῶνες. Καί ♣ 2^ο τό πῶς οἱ Μάγοι δέν «ἔπαθαν» μπροστά στό βαρὺ αὐτό κλίμα τῆς «Ἱερᾶς Πόλεως». Πῶς δέν γύρισαν ἀπογοητευμένοι πίσω, πῶς δέν ἔπαψαν να μιλοῦν γιά τόν Βασιλέα καί να Τόν ἀναζητοῦν.

Ποιό ἦταν τό πρῶτο δῶρο τῶν Μάγων;

Ἡ εὐλαβική προσκύνησίς τους. Πρῶτα τοῦ ἔδωσαν τήν καρδιά τους καί κατόπιν τά δῶρα τους. Χωρίς τήν ἐγκάρδια προσκύνησί τους θά ἦταν πτωχά καί ψυχρά τά πλούσια δῶρα τους.

Ἄς γίνῃ καί δικό μας πρῶτο δῶρο. Ἄς τοῦ χαρίσουμε κι ἐμεῖς τήν καρδιά μας. Χριστούγεννα σημαίνει ὁ Χριστός στήν καρδιά μας. Φάτνη να γίνῃ ἡ ψυχὴ μας γιά να γεννηθῆ ὁ Χριστός καί να αἰσθανθοῦμε κι ἐμεῖς τήν χαρὰ που ἔνοιωσαν οἱ ποιμένες καί να μπορούμε να φωνάζουμε ἐκεῖνο που εἶπαν οἱ ἄγγελοι στοὺς καλοὺς ποιμένες, δηλαδή:

ΣΥΝΘΗΜΑ- ΡΗΤΟΝ: **«Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ».** (Λουκ. β' 11)

Καί ποιὰ εἶναι ἡ καλλίτερη προσευχή γιά να δοξάσουμε κι' ἐμεῖς τόν Θεό;
Ἡ προσευχή τῶν ἀγγέλων. ☞

ΠΡΟΣΕΥΧΗ: **«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».**

Νά εὐχαριστήσουμε τόν οὐράνιο Πατέρα μας που τόσο πολὺ μᾶς ἀγάπησε ὥστε μᾶς ἔστειλε ἐδῶ στή γῆ τόν μονογενῆ Του Υἱόν καί να Τόν παρακαλέσουμε να μᾶς δῖνῃ πίστι ζωτανή, δυναμική σάν αὐτὴ τῶν Μάγων, πίστι θερμὴ σάν τῶν ποιμένων καί να μᾶς ἀξιῶνῃ πάντα να ὑπακούουμε στίς ἐντολές Του.

Νεῖατα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ποθεῖστε να ἀκολουθήσῃ τό βῆμα σας, τό βῆμα τῶν Μάγων τῆς Ἀνατολῆς, που ξεκίνησαν να βροῦν τό Φῶς καί τό βρῆκαν. Ἡ γοητεία Του θά πλημμυρίσῃ καί τίς δικές σας καρδιές μέ ἀπερίγραπτη χαρὰ. Θά βιώσετε τήν ἀγάπη, τήν καλωσύνη, τήν ἀγνότητα, τήν πολὺπλευρὴ ἀρετὴ, κοντά στό φῶς τό ἀληθινό, τόν Θεάνθρωπο Κύριο Ἰησοῦ Χριστό!

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ἀγιογραφικό ἀνάγνωσμα (Λουκ. β' 1-20 καί Ματθ. β' 1-16). ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Ὁ Σωτήρ, Λυδία, Πρὸς τήν Νίκη